

Virkeligheden som en Redaktionsændring og ganske vist som en forbedrende, idet der erved ikke udtales andet end det, der var tilfjgt ved den tilsvarende Bestemmelse i det fremsatte Lovforslag.

Hvad den ny § 9 angaar, samstemmer jeg med den ærede Ordfører i, at den ikke indeholder andet, end hvad der allerede gælder. Det maa gælde paa dette Punkt som andetsteds, at ingen maa tage sig selv til Rette, men enhver skal tale og dele sig til Rette, og selv om vedkommende støtter sig paa kontraktmæssig Overenskomst, kan han ikke tage sig selv til Rette, han skal henvende sig til Domstolene, enten det nu er de egentlige Domstole eller Fogeden. Mod Ændringsforslag Nr. 6 kan jeg ikke i og for sig have noget afgørende at indvende, men jeg ser egentlig ikke, at der er Grund til i Forbindelse med denne Lov at optage en saadan Paragraf, saa meget mindre som den med Hensyn til det egentlig kontraktmæssige Indhold jo kun refererer sig til Retshandler, der fra et retligt Standpunkt — som indgaaede af umyndige uden deres Kurators Samtykke — ere uden retlig Betydning. Det, der ligger bagved, er i Virkeligheden, som ogsaa fremhævet i Diskussionen — og saaledes er Tanken ogsaa først opstaaet i Udvalget — Hensynet til de kriminelle Sager, der kunne foranlediges ved Fejl, begaaede af Køberne, og som gælde ganske anderledes med Hensyn til disse Handler end med Hensyn til andre Handler, fordi disse Handler gaa ud paa, at Selgeren skal bevare sin Ejendomsret, hvad mange Købere ikke kunne forstaa. De kunne ikke skelne imellem, om de have købt en Ting saaledes, at de eje den, altsaa have købt den paa Kredit, eller om de have købt den saaledes, at Selgeren forbliver Ejer, indtil Afdragene ere betalte. Vil man imidlertid endelig have en saadan Bestemmelse, kan jeg egentlig ikke forstaa, hvorfor man skulde skelne mellem dem, der vare under 21 Aar, og dem, som vare over 21 Aar eller mellem dem, der vare over 25 Aar eller under denne Alder. Det er noget, som kan hænde saavel i den ene som i den anden Alder, sælig mellem Almueskolt, at de ikke forstaa Betydningen af, at Ejendomsretten er betinget, men sælge den erhvervede Ting i den Tro, at der ikke kan være noget derimod at erindre.

Naar det ene ærede Mindretal har foreslaaet, at Kontrakten skulde være forshnet med et Afstryk af denne Lov, samt en af Justitsministeriet godkendt Vejledning med Hensyn til de Bestemmelser i den bestaaende Lovgivning, er det mig ikke ganske klart,

hvad dermed er tilfjgt. Det synes at forudsætte, at enhver saadan Kontrakt skulde være ledsaget af en Vejledning, der i det enkelte Tilfælde bliver forelagt Justitsministeriet til Godkendelse, men det er vist blot en sproglig Kættelse, som der behøves. Naar det ærede Medlem for Randers Amts 3dje Valgfreds (Skaarup) omtalte Justitsministerens Bægning ved at lade afstrykke dels Paragraffer af Forordningen af 1839 og dels denne Lov, og gentagende talte om min Bægning i saa Henseende, og ikke kunde forstaa den, maa jeg sige, at det er mig aldeles ikke bekendt, lige saa lidt som det er Tinget bekendt, at jeg har fremsat nogen som helst Bægning i saa Henseende. Derved sigter det ærede Medlem til en Diskussion, som fandt Sted, den Gang der var sendt mig Udkast til en Betænkning, og jeg kom til Stede i Udvalget og drøftede dette. Jeg har slet ikke vægret mig derved. Jeg omtalte allerede den Gang, at jeg lagde ikke megen Vægt paa denne Paragraf, og gjorde kun opmærksom paa, at det formentlig vilde være upraktisk, naar man havde kontraheret angaaende dette, saa at forshne disse Kontrakter med Afstryk baade af Forordningen og ogsaa af den ny Lov, idet jeg udtalte, at det vilde komme til at staa temmelig ørkesløst, da Køberne ikke læste dette, i hvert Tilfælde ikke, før han sluttede Kontrakten. For saa vidt, sagde jeg, synes jeg ikke, man skulde gøre det, men vilde man gøre det, havde jeg ikke noget som helst derimod.

Ordføreren (Svend Høgsbro):

Ja, det gør mig ondt, at den højtærede Justitsminister er saa uvillig sient over for vort Forslag og aldeles ikke mener at kunne bruge det. Vi have dog, hvad den højtærede Minister vil erkende, gjort alt muligt for med Biholdelse af det Hovedsyn, vi have paa Sagen, at imødekomme hans Ønsker og Indvendinger over for vore Ændringer, hvilket ærede Medlemmer ville kunne se, ved at sammenligne de Ændringsforslag, der nu foreligge, med dem, der foreslaa i den foreløbige Betænkning i Fjor. Imidlertid tør jeg ikke af Hensyn til den ærede Ministers Uvilje frasælde vore Indstillinger. Jeg tror alligevel, det er det retteste, vi kunne gøre i Øjeblikket, at gaa saa vidt, som vi have foreslaaet. Det er et lille Skridt paa den samme Bane, paa hvilken den ærede Minister foreslaar at tage et stort Skridt. Man vil jo saa muligt senere, belært af Erfaringer andetsteds fra, kunne beslutte sig til at gaa videre, og der vil ikke være noget som helst til Hinder derfor, idet vi vedtage det, som vi nu foreslaa. Den